

arrest. Det foreslås således, at en trediemand bør kunne få en arrestforretning genoptaget for at få konstateret, om en foretagen arrest strider mod hans ret, da det forekommer mindre rimeligt at henvise trediemand til at afvente udfaldet af justifikations sagen, før det endeligt kan afgøres, om han frit kan disponere over det arresterede aktiv. En sådan genoptagelse skønnes ubetænkelig, da den alene vil angå arrestens genstand. Med samme begrundelse foreslås det, at der gives en skyldner, der ikke har været til stede under arrestforretningen, adgang til genoptagelse for at benytte rettighederne efter §§ 509-516 (om transbeneficiet m.v.). Der henvises i øvrigt til betænkningen side 48-49.

Henvisningen til retsplejelovens §§ 508-516 afløser den gældende § 614, stk. 1. Ændringen er – set på baggrund af de senere års retspraksis – af ren sproglig karakter.

Til § 632

Bestemmelsen i *stk. 1* svarer til den gældende § 631 med den ændring, at det foreslås, at det af bestemmelsen direkte kommer til at fremgå, at arrest skal kunne foretages for hele det beløb, for hvilket udlæg senere skal kunne foretages, såfremt arresten stadfæstes.

Stk. 2 og 3 svarer med sproglige ændringer til den gældende § 633.

Til § 633

Bestemmelsen afløser den gældende § 617. Det er alene fundet nødvendigt at lave en særskilt bestemmelse for så vidt angår løsøre, idet det af henvisningerne i forslaget § 631, stk. 2, til reglerne i retsplejelovens kapitel 47 fremgår, hvorledes der skal forholdes ved arrest i andre aktiver.

Efter bestemmelsen skal omkostningerne til opbevaring af det arresterede afholdes af rekvirenten, der vil kunne gøre regres mod skyldneren for disse omkostninger, såfremt arresten stadfæstes.

I *stk. 2* fastslås det i overensstemmelse med retspraksis og teori, jf. betænkningen side 27, at arresterede penge altid skal tages i fogedrettens besiddelse, indtil arresten ophæves eller afløses af et udlæg.

Til §§ 634-639

De foreslåede bestemmelser svarer med sproglige ændringer i det væsentligste til de nugældende §§ 634-43.

I betænkningen foreslås, at fristen på en uge for anlæggelse af den såkaldte justifikations sag også skal gælde i tilfælde, hvor sagen vedrørende fordringen

(hovedsagen) skal anlægges i udlandet. Efter Justitsministeriets opfattelse bør fristen for et sådant sagsanlæg være to uger for at give den fornødne tid til udarbejdelse på fremmed sprog af en fyldestgørende stævning m.v. efter det pågældende lands procesordning jf. § 634, stk. 4. I disse tilfælde foreslås endvidere, at arresthaveren kun har pligt til at anlægge sag om arrestens lovlighed, dvs. arrestsag, her i landet.

Fristen på 3 måneder i forslaget § 635, stk. 2, svarer til reglen i forslaget § 639, stk. 4.

Det følger af retsplejelovens § 253, at retten kan udskille spørgsmålet om arrestens stadfæstelse til særskilt afgørelse, ligesom retten i medfør af retsplejelovens § 254 kan bestemme, at arrestsagen og hovedsagen skal forhandles under et. Det er derfor ikke fundet nødvendigt at opretholde særlige bestemmelser herom i kapitel 56.

Bestemmelsen i den nugældende § 636, stk. 2, foreslås ophævet, idet en arrest altid vil være ulovlig og dermed ansvarspådragende, såfremt rekvirenten ikke under justifikations sagen kan godtgøre, at betingelserne for foretagelse af arrest har været til stede.

Ændringen i forslaget § 639 om, for hvilke skader og ulemper der kan ydes erstatning (tab og tort), er af sproglig karakter, idet skyldneren i sin tabsopgørelse forudsættes som hidtil at kunne medtage tab som følge af kreditspilde, jf. betænkning nr. 634/1971 om udlæg og udpantning, side 65, med omtale af reglen i retsplejelovens § 505.

Til § 640

Ved bestemmelsen fastslås det, at der som i foged sager efter retsplejelovens tredje bog, tredje afsnit, skal gælde en almindelig kære adgang efter reglerne i kapitel 53 over fogedrettens afgørelser under en arrestsag. Om baggrunden herfor henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 2.4. og betænkningen side 49-50.

Til § 641

Stk. 1 svarer med sproglige ændringer til den nugældende § 646, stk. 1, idet det dog er fremhævet, at forbud mod offentlige myndigheders handlinger kan begæres nedlagt i alle tilfælde, hvor den offentlige myndighed er part i et privatretligt forhold, jf. betænkningen side 89.

Ved bestemmelsen i *stk. 2* er der tilvejebragt udtrykkelig hjemmel for at pålægge rekviritus accessoriske handlepligter i forbindelse med nedlæggelse af forbud. Der henvises herom til de almindelige bemærkninger pkt. 3.3. og betænkningen side 88-89.

Stk. 3 svarer til gældende lovs § 646, stk. 3.